

Crònica 11: Tamil Nadu, la terra del sud

Caminem pel penya-segat amb les motxilles a l'esquena, suats i acalorats, el sol crema la poca pell que ens ha quedat al descobert, gairebé no ens diem res, ho mirem tot amb el desfici absurd de qui es vol fer seva la immensitat, com si aquesta impregnació forçada a corre cuita fos garantia d'un record etern. Però quan el tren engega i torna a córrer el paisatge a través dels barrots, Varkala es fon en un espetec d'imatges i sensacions que vaguen soles i desordenades caient paranoicament al sac de les vivències gastades. Hem abraçat a l'Adan i l'Assaf, dos rodamóns d'Israel que fan una pelegrinació de platja en platja a la caça de – buenas mamacitas y buenas olas -. Vam fer coneixença a Palolem i ara ens hem retrobat al penya-segat, són d'aquelles amistats tan fàcils i alegres que no te n'adones fins que els acomiades per sempre. Marxen cap a Las Vegas a guanyar algun dòlar americà rera la barra dels bars, i se'ls poliran vivint la vida pel planeta. Fa un parell d'anys que volten i només en tenen vint-i-tres, ens han desitjat sort i diversió rossegant el seu espanyol après als carrers de Colòmbia. No hem pogut esquivar als nois de la parada d'aigua, xocolatines, sabó i paper higiènic, ens han sortit al pas per encaixar les mans i desitjar-nos un bon viatge. Són una tropa ben curiosa, cinc amics que fan vida dins del negoci d'un, com si juguessin a fer de botiguers, l'ajuden a vendre i s'enriolen entre ells quan els viatgers els enxampen inflant els preus, pesen figues darrera el taulell o jeuen tots cinc en rengle perseguint l'ombra de la barraca, fan timbes de carrom i aquests dies van de bòlit muntant i desmuntat un televisor rera la cabanya per poder veure les semifinals de críquet, sembla que una consigna divina els mantingui alegrement units sense deixar que s'allunyin massa de la parada.

***Marxar del penya-segat ens ha provocat una certa melangia tipus "Verano Azul".
Varkala. 18 feb. 2003***

El rickshaw que ens ha dut a l'estació s'ha esplaiat de valent quan ha sabut que faltaven deu minuts perquè marxés el tren, anava pel mig del camí, pitant sense parar com si les presses li atorguessin la immunitat absoluta. Prop de quatre hores acompanyats de palmeres, camps d'arròs, plantacions de plàtans, barraquetes i basses d'aigües d'un groc verdós plenes de cossos

molls i enfangats que es banyen amb les vaques i els bous, noies que s'esglaien al ser descobertes dins la bassa pel soroll del tren i nenes que passegen cabres. Un espetec de natura impressionant, una verdor que enlluerna i les muntanyes dels Gathes Occidentals que s'alcen escarpades amb roca taronja i desapareixen de cop abans d'arribar al mar. Entrem a Tamil Nadu, la terra del sud, sembrada de temples de colors que guarden recelosos els deus protagonistes de les històries sagrades de l'hinduisme dravídic. Som a Kanniyakumari, la punta del capdavall de la Índia on s'hi barregen les aigües del mar Aràbic, l'oceà Índic i el golf de Bengala. El sol ha baixat i caminem airosos cap al mar per atrapar la posta, recorrem els camins del basar i girem per darrera el temple, ens frena un espectacle immensament solemne, centenars de persones resten quietes sota un silenci esfereïdor mentre acompanyen muts la bola de foc que desapareix dins les aigües. Se'ns posa la pell de gallina, tothom ho ha abandonat tot per mirar el sol com si fos la darrera vegada, ens hi afegim commoguts per l'escena apocalíptica fins que l'esfera queda totalment engolida i els aplaudiments esclaten a l'unissò. Des del mateix indret, només girant el cap resseguint l'horitzó, veiem com apareix la lluna. És un punt màgic pels que llegeixen els astres i sagrat pels devots. A 500 metres de la costa, sobre unes roques conegudes amb el nom de *tirthas* Pitru i Matru, s'aixeca una talla de pedra de dimensions desconcertants; diuen que un pensador hindú anomenat Vivekananda es va llençar enmig de l'aiguabarreig dels tres mars i va nedar fins a les illes de roca per meditar la mort del seu guru, impregnant tota la terra que sobresurt de propietats espirituals .

***El lloc precís de la imatge és la punta de baix
de tot de l'Índia.
Kanniyakumari. 20 feb. 2003***

La platja dels pescadors està plegada de barquetes pintades de colors cridaners, nois que s'adormen mentre sorgeixen les xarxes i d'altres que s'amaguen del sol per fer una partida de cartes. Prop de les roques veiem una colla de caparrons, són els nens que pesquen eriçons, fa estona que suren en aquestes aigües crespades i es capbussen a pulmó, puguen amb les mans carregades de crustacis i els llencen cap a la roca perquè els seu avi els classifiqui segons la mida. Els carrers són plens de venedors ambulants,

nenes de deu anys colgades amb collarets, braçalets i pines pel cap que ens persegueixen enriolades i coquetes més per jugar que per vendre. El nen del te es passeja arrossegant la bicicleta i el bidó i corre darrera dels escassos viatgers forans que trepitgen aquestes terres per interrogar-los sobre la seva procedència, el seu cap és un gran mapa mundi, es capaç de recitar de carrerilla totes les capitals europees, diu que no ho ha après a l'escola, que el seu tiet ven mapes plastificats i que quan s'avorreixen juguen a memoritzar-los. Sobre la sorra hi ha un home que cou fruits secs, té tres perols plens de cacauets i els remena amb cendra calenta, fa paperines i les amuntega prop seu, sense massa sentit les deixa voleiar amb les ràfegues de vent i continua cargolant paper de diari sense perseguir les que s'escapen. Ens encanem mirant la bicicleta del gelater, porta tots els cucurutxos de colors dins d'una vitrina sobre el manillar i la pasta del gelat protegida dins d'un bidó de ferro ple de glaçons.

***Se'ns fa difícil entendre com els
gelats poden sobreviure dins
aquesta caixa...
Kanniyakumari. 20 feb. 2003***

Una noia ens explica gesticulant amb les mans que te dos fills de la nostra alçada, que aquests tenen més fills i que ella ja és àvia, s'esgarrifa quan li escrivim a la sorra la nostra edat i li diem que no hem creat descendència. Moltes dones carreguen petxines pintades o lligades amb cordills fent una cortina que dringa a cops de vent, porten un mocador ple de rupies i passen comptes fent servir tots els doblecs dels dits de les mans. Hi ha una colla de paradetes que venen quincalla de plàstic, al capvespre endollen els cartells lluminosos i raptan als vianants a crits perquè s'emportin qualsevol producte a deu rupies. Els carrerots que envolten el temple són els més animats, desenes de botiguers es disputen la clientela cridant, imatges dels deus, robes de sari, pintes, plantes de plàstic, joguines de fira i records de tot tipus a uns preus de misèria. Ensopegues amb fotògrafs instantanis, astròlegs que et llegeixen la bonaventura i homes ajupits al costat d'unes balances que fan

entrebancar la riuada de devots esperant que algú es decideixi a saber el seu pes. L'entrada al temple està presidida per desenes de *sadhus* coberts amb una munió de cabells grisos i llargues barbes cargolades, seuen pacients nit i dia, tapant-se amb un *dhotis* taronja lligat a la cintura i esperant que l'altruisme dels creients els hi arribi a un grapat d'arròs per refer les seves forces i continuar la peregrinació per tots els llocs sagrats del país.

***Els Sadhus han renunciat a qualsevol lligam material per dedicar-se plenament a la recerca espiritual, però no sembla pas que facin un lleig a un grapat de rupies...
Kanniyakumari. 20 feb. 2003***

Rera els santons hindús demanen caritat les persones malaltes, ensenyen la pell en carn viva, ferides infectades i malformacions colpidores i extravagants, un senyor s'arrossega sobre d'un tauló de fusta amb quatre rodes, la pell de les cames està enganxada a l'os, no té peus i porta les sabates a les mans per ajudar-se a empènyer, una noia seu al costat de la seva cama, se li ha fet tant gran que abulta més que tota ella. Al vespre alguns familiars es carreguen a l'esquena els seus mutilats, a molts no els ve a buscar ningú i passen la nit a la serena davant del temple de Kumari Amman, dedicat a la deessa verge Kanya Devi "la guardiana de la vora del mar". Diu la llegenda que el déu Shiva es volia casar a mitjanit amb la deessa del mar, però els savis celestials van creure convenient que la deessa continués verge per mantenir el seu nivell de poders divins, van enganyar a Shiva convertint-se en galls que anunciaven l'alba amb els seus cants, el déu va pensar que feia tard a la cita matrimonial i va recular. Les famílies de devots baixen pels *gaths* o esglaons de pedra que s'endinsen al mar i es remullen a les aigües sagrades que purifiquen i porten bons auguris. Es banyen vestits sucant totes les teles i bels de colors, surten de l'aigua i es queden ben quiets sota el sol per eixugar les robes empapades i estenen els llençols al vent aixecant els braços, no hem acabat d'entendre si és un ritual o és l'ofici d'alguns locals que fan d'estenedors per guanyar quatre rupies.

***Eixugar la roba be es podria tractar d'un ofici en un lloc com aquest.
Kanniyakumari. 20 feb. 2003***

El temple es troba dins d'un cub gegant de ciment pintat amb ratlles blanques i vermelles que baixen verticals, deixem les xanquetes a un home que les guarda a les escletxes de la roca per 25 païses, un quart de rupia, i ens enfonsem per un túnel de parades amb records dels deus, olis, llaminadures, flors, mantegues i llànties, són les ofrenes que els hindús compren per ungir a les divinitats. Ajupim el cap i ens endinsem per un passadís de roca, ens recorda a les pel·lícules d'Indiana Jones, un sacerdot vestit amb un *dhoti* blanc lligat entre les cames i un cordill que li travessa el pit descobert ens fa un gest perquè entrem sense por, sempre ens hem mirat els temples des de fora, no gosàvem destorbar doncs pensàvem que era una falta de respecte immiscuir-se en aquests rituals sense ser creient, però el sacerdot ens ha dit que aquest temple està obert a tothom i que els deus estaran molt agraïts si els hi fem un donatiu. Hem accedit per satisfer la nostra curiositat i les seves ànsies de guiar-nos i embutxacar-se unes quantes rupies. Les parets del temple són de pedra humida, està ple de figures gegants esculpides a la roca, animals mitològics, lleons i toros. El sostre és baix i els passadissos són una corrua de columnes amb corbes de deesses de pits prominents i deus amb cap de mono, tenen els braços creuats davant la panxa i fan cassoleta amb les mans, els devots les omplen d'oli i encenen el ble impregnat. Seguint la llum d'aquestes llànties hem girat al voltant del santuari principal en el sentit de les agulles del rellotge, tot el recinte sagrat està envoltat per un canal que s'omple de llet i mantega tres o quatre vegades al dia, quan banyen a la deessa amb les ofrenes, aquestes conductes desemboquen al mar i els deus reben els donatius des de les aigües salades.

Entrem al recinte sagrat seguint al sacerdot, passem per davant d'una balança gegant i ens sembla entendre que les mares hi posen els seus fills acabats de néixer i anivellen el pes del nadó amb pastes dolces que regalen a la deessa agraïnt la salut del nouvingut. El nucli sagrat està cobert per la

boirina del fum de les llànties i l'incens, mirem sufocats com els devots s'inclinen davant la imatge de la deessa del mar, apropen les mans al foc de les llànties com agafant un grapat de fum que després es deixen anar a la cara, caminen al voltant de la deïtat i entreguen les ofrenes al sacerdot, aquest acaba el ritual prement una ditada de *tillak*, una pols vermella, al front dels postrats. A cada entrada has d'esquivar unes caixes de seguretat amb una obertura de guardiola gegant on s'hi acumulen els donatius. Hem deixat el recinte diví resseguint de nou el passadís de columnes, el sacerdot ha marxat esperitat quan a vist que entraven nous adeptes desorientats, ens ha encomanat que acabéssim el ritual fent una volta pel pati i una altra al voltant del temple. Seiem una estona sobre la pedra adduïts pel moviment repetitiu d'un sacerdot que murmura un cant sagrat cargolat en un llençol blanc i balancejant el cos endavant i endarrera. Passa un airet molt bo, les olors de temple humit, el ble de les làmpades d'oli i la sensació d'estar tocant unes pedres mil·lenaris ens engoleix el pensament.

***El pati d'un temple pot convertir-se en una bombolla de pau.
Kanniyakumari. 20 feb. 2003***

Sortim al pati assolellat per complir amb les voltes de rigor però equivoquem el sentit de la caminada fins que un home rialler ens alerta del nostre descuit, l'acompanyem esmenant l'errada i ens condueix per davant de les habitacions dels sacerdots, els estris de cuina s'assequen de cap per vall sobre la pedra calenta del terra. Sota la imatge del déu Ganesh un sacerdot ens unta el front i ens fa beure una cullerada d'aigua amb sucre, fa el ritual amb presses parant la mà pel donatiu.

Encara no són les sis del matí i algú està picant la porta de l'habitació amb totes les seves forces, - sunrise time, sunrise time- ens criden atabalats, corredisses amunt i avall, crits per tot el passadís i el soroll d'una banda de trompetes i tambors ens eixorda desvetllant-nos amb ràbia, és impossible tornar a agafar el son. Cada dia s'acompanya la sortida del sol amb una gran festa i es desperta a tot el poble amb una cercavila de músics, però si et

passegues a les dotze del migdia no corre ni una ànima, tothom dorm cargolat sota l'ombra de les cases o dins del negoci. No hem gosat desvetllar a cinc treballadors d'un restaurant que s'han repartit les taules per fer-hi una becaina, roncaven amb la porta oberta de bat a bat esperant als clients plàcidament aclofats. Els nois d'un menjador popular ens estiren el braç insistentment perquè tastem la seva *masala dosa*, ens asseiem als bancs de fora al carrer davant dels bidons de ferro que couen les masses de pa i les grans olles que bullen algun xafarranxo, es desviuen amb atencions i ens fan servir de reclam ensenyant als altres vianants que nosaltres ens atipem al seu restaurant. Sobre una fulla de plàtan ens hi serveixen una pasta prima d'arròs cuita i cruixent, dins s'hi amaguen unes patates trinxades amb herbes i suc picant, un home carregat amb tres pots d'alumini ens va omplint la fulla de cullerades de suc de diferents colors i gustos, per matar la picor del coll demanem un plat d'arròs blanc però no hem tingut temps d'aturar la cullerada de salsa de chili que ens hi ha vessat damunt. Fem cullera empastifant els dits però perdem els granets d'arròs per la regatera, no ho devem pas fer gaire bé perquè hem creat tal expectació que ens han portat una cullera.

***La nostra llastimosa tècnica d'alimentar-nos
amb la mà dreta provoca sempre una simpàtica
expectació.***

Kanniyakumari. 20 feb. 2003

Cinc horetas en tren i arribem a Madurai, un viatge ben animat xerrant amb en Devendra Jain, un senyor de Mumbai que ens fet una lliçó intensiva de religió jainista, es defineixen com un col·lectiu molt pacífic que respecten l'ànima de tots els éssers vius i els elements de la terra, no maten mai cap animal ni cap planta, no mengen res que es cultivi sota terra, només els vegetals que es poden collir sense fer-ne malbé la planta, creuen que cada individu pot arribar al *moksha*, l'alliberació de l'ànima, sense haver de reencarnar-se. La majoria de jainís són comerciants, ell té un petit taller on fabriquen paraigües, es queixa de que el negoci ha baixat en època de pluges, diu que els monzons ja no són el què eren i que la gent compra més paraigües per protegir-se del sol que de la pluja, hem satisfet la curiositat que ens perseguia des de feia dies sobre els paraigües de color negre, ens ha contestat amb una gran serietat que al sud costa d'incorporar noves tendències. Hem creuat el riu Vaigai meravellats per la seva amplada i el

color que agafen les aigües al capvespre, centenars de persones aprofiten les últimes clarors per banyar-se, rentar la roba, els estris de cuina, els fills i els animals, una festa de colors i rialles que ressonen i desapareixen amb els xerrics de les vies.

El nou company ens ha recomanat una allotjament prop de l'estació, realment econòmic i segueix els canons d'austeritat dels dormitoris de les grans ciutats, els llits són taulons de fusta recoberts amb un matalàs de dos centímetres de gruix, el lavabo està equipat amb un forat al terra i un gibrell ple d'aigua. Un ventilador d'aspes gegants trontolla amb gran temperi des del sostre i un fluorescent anima la vetllada fent pampallugues, les parets són plenes d'escopinades taronges i de la porta en penja un paper amb les normes que prohibeixen guixar les parets i escopir per la finestra. Les habitacions es lloguen per vint-i-quatre hores i ens va bé quan fem aturades ràpides doncs acostumem a arribar de nit i tenim tot l'endemà per perdre'ns entre el bullici sense carretejar els paquets.

És un suplici ser vianant pels carrers de Madurai, centenars de bicicletes s'amunteguen barrant el pas a les cantonades, les vaques jeuen a peu de carrer, cotxes, motos i rickshaws ens esquiven perillosament, hi ha un altre tipus de transport dins de la ciutat que encara no coneixíem, són uns carruatges tirats per una bicicleta, els anomenen ciclorickshaws, els homes que pedalen van descalços i són tant prims que es fa difícil entendre d'on treuen les forces per moure aquesta andròmina. Els petits comerços exposen els seus productes fins a mitja carretera entrebancant als vianants que intentem arraconar-nos tant com podem, anem alerta de no trepitjar les parades de fruites i venedors de chai que apareixen d'entre la multitud. Molta gent passa la nit al carrer, una noia dorm entre els cistells de llimones dolces i dues àvies s'arrauleixen prop d'un munt de deixalles. Ens persegueixen amb ofertes de tot tipus, un home s'encaparra a demostrar-nos que és capaç de fer una brusa com la que portem en menys d'una hora, un altre ens vol guiar dins del temple i el seu amic s'ofereix a fer-nos pagar per enfilar-nos al terrat de casa seu i veure la vista de la ciutat, des de les botigues ens criden interrogant-nos sobre la nostra nacionalitat. És cansat respondre a tothom i sap greu haver de ser contundent amb les respostes i no perdre la paciència mentre et despres de tantes atencions interessades.

***Fins i tot els elefants es paren per
fer-te saltar unes rupies.
Madurai. 22 feb. 2003***

Arribem al temple de Meenakshi-Sundareshwarar, la deessa amb ulls de peix, diu la llegenda que va néixer de les flames del foc en forma de nena de tres anys, era d'una bellesa increïble doncs tenia els ulls gegants i ametllats resseguint la silueta dels peixos, però tenia tres pits, una veu misteriosa va confessar-li que el tercer pit li desapareixeria quan conegués al seu marit, i la profecia es va complir quan enmig d'una batalla per conquerir terres pel seu regne va coincidir amb Shiva, es casaren i desaparegueren dins del temple de Madurai. Des de llavors que les seves imatges són cuidades respectant aquesta unió, cada vespre les traslladen a la cambra dormitori i els hi canten cançons de bressol, els sacerdots treuen l'anella que decora el nas de la deessa perquè no fereixi al seu espòs durant la passió nocturna, al mes de gener es celebra la *teppa*, el festival de l'aigua que rememora l'enllaç entre les dues deïtats, els embarquen i fan girar les imatges vorejant el temple que emergeix del llac, popularment és estesa la creença que porta bona sort contraure matrimoni en aquesta època. Hem caminat una bona estona abans no ens hem sabut situar a l'entrada del temple, voltat tot ell per un mur gegant pintat de blanc i vermell i coronat amb dotze torres esglaonades en forma de piràmide, que a cop d'ull podrien fer més de quaranta metres d'alçada, les anomenen *gopuras* i estan atapeïdes d'imatges de deus i dimonis pintats amb colors cridaners.

***La curiositat d'uns pels altres és
realment curiosa.
Madurai. 22 feb. 2003***

El pati interior que protegeix el recinte sagrat està ple de venedores de flors, collarets i bolsos. Asseguts a l'ombra hi ha un grup de brahamans que escolten amb afició la lectura dels *Vedas*, les ensenyances sagrades, més amunt els *sadhus*, a qui anomenen respectuosament *babas*, demanen almoina arrengrerats a terra davant la trista sort d'un pobre elefant a qui fan recollir les donacions amb la trompa, està ensinistrat per tocar el cap dels qui han pagat i entregar les rupies al seu cuidador. Recolzats sobre les pedres fredes contemplem aquest animal fascinant de pell rugosa i ulls petits, porta el front pintat i un collaret de campanes, de tant en tant aixeca una pota com per fer-la descansar, trenca amb la llengua la canya de bambú i engoleix els manats de plàtans que els creients li ofereixen, sembla que li regalimin llàgrimes i ens miri amb ulls de pena, potser és la nostra manera de veure'l, privat de llibertat i exposat com un animal de fira, és la bondat resignada a complaure que esqueixa l'ànima.

***Contradictòriament els animals més sagrats
són els més desafortunats.
Madurai. 22 feb. 2003***

El temple és un mosaic de botigues que es fan nosa les unes amb les altres, totes vénen escultures daurades dels deus, imatges d'elefants, postals i incens. Pagant dues rupies pots passejar per la sala de les columnes, diuen que no n'hi ha cap d'igual i estan col·locades de manera tant desordenada que desconcerten, un guàrdia ens explica gloriós que mai ningú les ha pogut comptar perquè els deus fan de les seves i et distreuen el pensament fent que et descomptis. Unes escales de colors baixen fins les aigües del llac del lotus d'or, on s'hi banyava la deessa abans d'adorar al *shivalingam*, molts devots hi suquen els peus per entrar purificats a fer les ofrenes. Tots corren atrafegats amb uns cistelles plens d'herba, plàtans i cocos, agafant per la nansa uns pots d'alumini atapeïts de bossetes de pols vermella, olis, mantegues i llànties que han comprat al mercat de les ofrenes. Caminem per l'últim passadís que volta la cambra sagrada llegint els cartells gegants que barren el pas als no hindús, hi ha centenars d'imatges untades amb olis i empastifades amb pols de colors. Mirem absorts els rituals d'ofrena, la *puja* que cada devot entrega per visualitzar als deus i rebre la seva benedicció. Una noia seu davant d'una deessa esculpida a la columna, en sobresurten els pits, la panxa i les cames escamlades i està completament impregnada de suc que regalimen per la pedra, treu l'oli del seu potet d'alumini i la frega amb defici, llavors li enganxa la pols vermella i unes quantes flors al front i a les espatlles, prepara la llàntia com si jugués a cuinats, trinxant i barrejant espècies, olis i pols, amb molta cura apropa la flama des del seu cor a la cara de la deïtat, s'agenolla inclinant tot el cos cap a terra amb les mans unides i el cap cot i s'acomia de la imatge agafant-li una mica de pols vermella i marcant-se una ditada entre les celles.

***Les pregàries no semblen pas
molt diferents a les d'altres
religions.
Madurai. 22 feb. 2003***

Uns homes llencen herbes sobre la figura de Ganesh, i una colla de dones volten tres vegades la columna d'un déu recitant oracions, apropen les mans al foc i després cap a la cara. Ens sorprèn una multitud que encistellen boles de mantega sobre la imatge del déu Shiva ballant amb Kali, les llancen a distància i fent punteria, algunes queden enganxades i d'altres cauen pel darrera, tot s'omple de boletes de manega fetes a la mateixa mida per un senyor que cobra dues rupies per bola i les guarda en remull surant dins d'un perol ple d'aigua, ens ha dit que les boletes de mantega refresquen al déu que no ha parat de ballar. Una música d'altaveus eixordadora s'escapa per tots els passadissos del temple, tot és una barreja de devoció, de mercadeig de productes, d'amor sincer cap als deus, d'una fe de masses engegadora que exprimeix les rupies dels seus devots que compren protecció sense sentir-se estafats. Per nosaltres és un reducte de pau ple de curiositats, fresc i ben olent.

Olga&Fraz

El reportatge: Els temples de Tamil Nadu

Devoció, espiritualitat, rigor, consumisme... totes són paraules que es donen cita als temples de Tamil Nadu. No és que ens puguem definir com a grans coneixedors de la cultura i religió hindú però el que hem pogut comprovar fins al moment no dista gaire dels nostres referents "occidentals", la diferència es troba en la forma. L'espelma és substituïda per ofrenes comestibles, el respecte a la integritat tàctil de les imatges per un curiós desfici a untar-ho tot amb mantega i altres substàncies llefiscoses, la benedicció d'un sacerdot per la de la trompa d'un elefant, l'adoració a un nen Jesús per la d'un *shivalingam* i els austers campanars de les esglésies per immenses *gopures* engalanades amb centenars de figures de vius colors. El que ens atrau als occidentals però, no deixa de ser aquest exotisme que neix precisament d'aquestes diferències culturals.

Tamil Nadu és la regió on s'apleguen el major nombre de temples i són considerablement diferents als de la resta del país. En cap altre lloc de l'Índia es poden trobar aquestes "demostracions" d'afecte tant eloqüents cap als déus. Es tracta de construccions tant immenses, laberíntiques i elaborades que sembla realment com si els déus hi haguessin contribuït. El temple de Madurai per exemple consta de 12 *gopures* de fins a 46 metres d'alçada, unes 33.000 escultures i una xifra de fins a 20.000 visitants al dia. El de Srirangam és un dels més grans del país amb les seves 60 hectàrees donant cabuda dins seu a tot un poble sencer. Desenes de sacerdots *brahmins* guarnits amb els seus *dhoti* vetllen pel bon funcionament del temple al temps que porten a terme els seus rituals sagrats. La majoria dels temples tàmils estan erigits en honor a les dos grans deïtats Shiva i Vishnu i a les seves respectives mullers.

Els brahmans, que representen la casta més alta de la societat hindú, es diferencien per les faldilles blanques i el cordill.

Si alguna cosa caracteritza aquest país, és el contrast i els extrems i des del nostre punt de vista els temples no deixen de ser uns reductes que sintetitzen prou bé aquesta essència. La misèria més esgarrifosa fent-se lloc entre la sobirania de les “castes” altes de la societat hindú, l'espiritualitat més sincera donant-se la ma amb el consumisme més desmesurat i la pau que brolla de les oracions d'un *shadu* amb l'aldarull més frenètic de centenars de peregrins atrafegats. De totes maneres, ja sigui tan pel qui ve per amor a l'arquitectura com pel descobridor de noves cultures com pel qui va en busca de la mística, endinsar-se en un temple de Tamil Nadu és realment una experiència que val la pena viure sempre i quan s'estigui disposat a sortir-ne amb unes rupies de menys a la butxaca...

Consells i curiositats

Avui tractarem un tema que ens toca molt de prop ja que és el mitjà per el qual Volabola és possible: Internet a la Índia.

Realment podem dir que Internet arriba a tot arreu ja que de moment hem trobat connexió a tots els pobles i ciutats que hem arribat, encara que a vegades la velocitat de les connexions i en definitiva la qualitat - preu de les mateixes deixa molt que desitjar. Els preus varien de 10 rupies l'hora a 60 que de moment és el més car que hem pagat, més una bona dosi de paciència que es necessita per fer arribar les cròniques...

Tan sols un esgló separa la joventut de la vellesa...

Olga&Fraz